

Arrest

nr. 116 718 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en A. A., een in België verblijvende Nederlandse onderdaan, legden op 12 juli 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Alken.

1.2. Op 12 juli 2012 diende verzoekster, in functie van A. A., tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 januari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 14 januari 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.07.2012 werd ingediend door:

*Naam: [M.]
Voorna(a)m(en): [L.]
Nationaliteit: Marokkaanse
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

*- verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.
- bestelbon IMA meubelen dd 13.07.2012, een offerte van bestratingen Osgun dd 28.03.2012: de datum van deze documenten is te recent om aan te tonen dat betrokkenen reeds een jaar voor de aanvraag hebben samengewoond of reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.
- foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Verwerende partij is kennelijk onredelijk tot haar beslissing gekomen. Verzoekster heeft wel degelijk een duurzame relatie met de heer [A.]. De duurzame relatie is bewezen a.d.h.v. de volgende stukken:

1. Foto's van de relatie
2. Verklaringen op eer
3. Bestelbon

Het is niet de schuld van verzoekster dat de data op de foto's onleesbaar zijn geworden door de fax die werd verstuurd door de gemeente. Verzoekster brengt de foto's opnieuw bij."

3.1.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;"

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

"§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij

een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de burger van de Unie die niet economisch actief is in België beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met A. A. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster bracht ter onderbouwing van haar standpunt dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met A. A. een aantal getuigenverklaringen, een bestelbon, een prijsofferte en een aantal foto's aan.

Verweerder stelde dat de getuigenverklaringen niet dienstig kunnen worden aangevoerd omdat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Hierbij moet worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is om geen bewijswaarde toe te kennen aan schriftelijke verklaringen die op eenvoudige vraag werden opgesteld door familieleden, vrienden of kennissen. De Raad stelt daarnaast vast dat de prijsofferte en de bestelbon die verzoekster aanbracht respectievelijk 28 maart 2012 en 13 juli 2012 als datum waarop zij werden opgesteld vermelden. Verweerder kon dan ook concluderen dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat zij en A. A. voorafgaand aan de verblijfsaanvraag reeds één jaar samenwoonden of dat zij elkaar reeds twee jaar kenden. Verzoekster betwist voorts niet dat de foto's die verweerder diende te beoordelen geen leesbare datumvermelding bevatten. Zij voert slechts aan dat het niet haar schuld is dat de datumvermelding onleesbaar is geworden door de verzending aan verweerder van deze stukken door de gemeentelijke diensten. Er dient evenwel te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekster initieel (kopieën van) foto's met een duidelijk leesbare datumvermelding bij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie voegde en dat de vermeldingen op de door haar aangebrachte stukken onleesbaar zijn geworden door de verzending door de gemeentelijke diensten.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de foto's die zij voegt bij haar verzoekschrift moet worden opgemerkt dat deze foto's niet dezelfde zijn als deze die zij aan verweerder overmaakte en dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de foto's die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster zet ook niet uiteen welk belang zij heeft bij haar grief, nu de foto's die zij aanbrengt blijken te zijn genomen in oktober 2011 en in april 2012 terwijl zij diende aan te tonen dat zij reeds voor 12 juli 2011 met A. A. samenwoonde of zij A. A. reeds voor 12 juli 2010 kende.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt het volgende ter onderbouwing van haar standpunt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar vriend en zijn kind en aanstaande echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar vriend. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster zich beroept op het gezinsleven dat zij heeft met A. A. De aan de Raad voorgelegde stukken laten evenwel niet zonder meer toe te besluiten dat de relatie die verzoekster met A. A. heeft voldoende hecht is om te vallen onder de bescherming die geboden wordt

door artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verzoekster en A. A. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Alken een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekenden toont op zich immers niet aan dat er een effectief beleefd gezinsleven is en verzoekster weerlegt ook geenszins verweerders vaststelling dat zij geen overtuigingsstukken aangebracht die toelaten het bestaan van een stabiele en duurzame relatie te staven.

Zelfs in de veronderstelling echter dat verzoekster en A. A. toch een gezinsleven zouden hebben, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont met haar theoretische beschouwingen ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. De Raad benadrukt in dit verband dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling te worden doorgevoerd.

De verwijzing door verzoekster naar een aantal arresten van de Raad van State doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er blijkt daarenboven niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Aangezien A. A. geen partij is in voorliggende zaak dient niet te worden onderzocht of de bestreden beslissing zijn rechten niet miskent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij stelt het volgende:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing[en], is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Ook in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd.”

3.3.2. Het staat niet ter discussie dat verweerder een motivering heeft voorzien die verzoekster toelaat te begrijpen waarom haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd geweigerd. Verweerder heeft verwezen naar de vereisten die gesteld worden in de Vreemdelingenwet en heeft uiteengezet dat verzoekster niet op een afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Hij heeft tevens uitvoerig toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat is voldaan aan de criteria die zijn opgenomen in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat verweerder evenwel ook heeft beslist om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en dat hij hierbij heeft nagelaten een afzonderlijke motivering in feite en in rechte te voorzien.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”*. Voormelde bepaling voorziet ook dat de minister of zijn gemachtigde deze vreemdeling via dit document *“desgevallend”* in kennis kan stellen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat een recht op verblijf niet wordt erkend heeft, gelet op voormelde reglementaire bepaling, geenszins automatisch tot gevolg dat aan de vreemdeling wiens verblijfsaanvraag wordt geweigerd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd. Verweerder kan slechts tot dit besluit komen na een afzonderlijk onderzoek en indien blijkt dat de vreemdeling wiens verblijfsaanvraag wordt geweigerd zich bevindt in een van de situaties zoals omschreven in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vereist dus een bijkomende controle en een afzonderlijke beslissing met een eigen motivering.

Het gegeven dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is gemotiveerd laat op zich niet toe te concluderen dat de beslissing waarbij een recht op verblijf niet wordt erkend, die in dezelfde akte van kennisgeving is opgenomen, niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoeksters toelichting dat de Raad en de Raad van State in een arrest dit onderscheid niet maakten doet geen afbreuk aan deze vaststelling, die daarenboven steun vindt in een meer recent en op deze problematiek toegespitst arrest van de Raad van State (RvS 5 maart 2013, nr. 222.740).

Verzoekster kan in casu worden gevolgd waar zij stelt dat een motivering in rechte en in feite ontbreekt wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verweerder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft miskend bij het nemen van deze beslissing. Zij kan, gelet op voorgaande vaststellingen, daarentegen niet worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende zou zijn of dat het gegeven dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gemotiveerd enige weerslag zou hebben op de rechtsgeldigheid van de beslissing tot weigering van verblijf met meer dan drie maanden.

In de mate dat verweerder in zijn nota met opmerkingen verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009 moet worden geuid dat het gegeven dat de Raad van State oordeelde dat een bevel dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet moet worden gemotiveerd op een wijze die toelaat na te gaan of het bestuur een belangenafweging in het raam van artikel 8 van het EVRM doorvoerde niet impliceert dat de motieven in rechte en in feite waarop dit bevel is gebaseerd niet dienen te worden vermeld. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet verweerder zelfs expliciet de verplichting oplegt om de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast te vermelden.

Aangezien niet is aangegeven op basis van welke de rechtsgrond het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven kan ook niet worden vastgesteld of de bewering van verweerder dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam ingevolge een gebonden bevoegdheid correct is. Zijn uiteenzetting dat hij in bepaalde gevallen verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat een dergelijke beslissing dan een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van een vreemdeling is dan ook niet dienstig. Het feit dat een bestuur een beslissing neemt ingevolge een gebonden bevoegdheid stelt dit bestuur ook geenszins vrij van de wettelijke verplichting om de juridische en de feitelijke grondslag van deze beslissing te vermelden.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Zij heeft wel een middel dat leidt tot de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring te behandelen.

5. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 tot weigering van verblijf met meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de in artikel 2 bedoelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK